בחום הקין שעבר עליו תמיד מתחמם

הוא עתה בחום קל ומזיקו: וסימניך

מנורה שגירה. תנורה שהוסק ביום

פעמים ושלש חם הוא ונוח להסיקו

בעלים מועטים: הישתה דסיתוות.

קדחת של ימות החורף (א) מחממות

את החולה בידוע שהוא קשה מאד

יותר מהדחת המבערתו בימות הקין:

וסימניך תנורא קרירא. לריך עלים

מרובים להסיקו אף זה שהאויר לוגן והגוף לוגן והחולי מבעירו בידוע

שהוח חולי קשה: מיגמר בעמיקמה

קשה מחדתת. מי שלמד והסיח דעתו

ושכח קשה לחזור וללמוד מה ששכח

יותר ממה שלא למד: וסימניך טינא

בר טינה. טיט שגובלים חותו מטיט

חומר כותל ישן קשה לגבלו יותר

מטיט של עפר חדש: מחי טעמח

דרבי. דאמר תימור של חמה מפלע:

אילה זו. לאו דווקא נקט שהרי אין

קרנים לנקיבה ס: למה נמשלה

אסתר כאילת. במס׳ מגילה (טו:)

אמרינן דאסתר אמרה מזמור זה

כיון שהגיעה לבית הצלמים נסתלקה

הימנה שכינה אמרה אלי אלי למה

עובתני: הניחה למ"ד. פלוגתה

במסכת מגילה (דף ז.) איכא למאן

דאמר מטמאה את הידים ואיכא

למ"ד דאינה מטמאה את הידים

דלאו ספר היא: מוקים לה כרבי

בנימין בר יפת. כלומר דריש להאי

שחר כר׳ בנימין בר יפת: למה נמשלה

מפלתו של לדיהים כו'. דהחי שחר

לשון תפלה הוא דריש ליה כמו רוחי

בקרבי אשחרך (ישעיה כו) למנלח על

התפלה שהיא כאילת שכ"ז שמגדלת

קרניה מפלילות בכל שנה ושנה נוסף

בה פיצול אחד: אימת אילימא כו'.

קא סלקא דעתיה הורידו כהן גדול לבית הטבילה סיפא דמתניתין הוא

וביום שטעו לשחוט את התמיד בלילה קאמר הורידו כ"ג לבית הטבילה

לשחוט תמיד אחרי הטבילה אימת הוה האי טעות: אי נימא בשאר

ימום השנה. דלאו יוה"כ ובסוף אחד מן החדשים כשהלבנה לומחת

סמוך לעלות השחר: לא סגי דלאו כהן גדול. לא דיי עבודת שאר

ימים דלאו בכהן גדול: מאור הלבנה מי איכא. ללמוח סמוך לשחר:

ה"ק וביום הכפורים כי אמר ברק ברקאי כו'. והוליאוהו לבית השריפה

מסחנא דמילתא הוא והורידו כ"ג מילתא באפיה נפשיה היא ומהדר

לאורויי בסדר עבודה דיוה"כ והכי קאמר כשהרואה אומר ברקאי היו

מורידין כ"ג ביוה"כ לבית הטבילה שחרית: לא זו בלבד. לא זבח לבדו

שנשחט בלילה אמרו ישרף: אלא אף מליקת העוף וקמילת המנחה

בלילה משרף. דגמרי להו משחיטה דמליקת העוף וקמילת מנחה

במקום שחיטת הזבחים הם: מחי דהוה הוה. אי אפשר להחזירה:

בפ"ק דעירובין (דף ג.) דאמר שלמים

ששחטן קודם פתיחת דלתות ההיכל

פסולין שנאמר ושחטו פתח אהל

מועד ולמה לי קרא תיפוק ליה דקודם

תמיד שחטן דכיון דלא נפתחו דלתות

היכל א"כ לא נשחט התמיד דאע"ג

דלא כתיב ביה ושחטו פתח אהל מועד

משלמים גמרי׳ דלא לשחוט ליה אלא

בזמן שהוא פתוח כדתנן בתמיד

(דף ל:) לא היה השוחט שוחט עד

שהיה שומע קול שער הגדול שנפתח

מיהו יש לדחות ההיא כשנפתחו

הדלתות ונשחט התמיד ושוב סוגרו

דלתיים וי"ל דאיצטריך קרא למיפסל

משום שחיטה דאי משום קודם התמיד

ההוא בהקטרה דווקא איירי כדמוכח

בר"פ תמיד נשחט (פסחים דף נט.)

ועוד דכוליה קרא דוערך עליה העולה איירי בהקטרה ועוד אור"י

דהא דאמר שלא יהא דבר הודם

לחמיד היינו למצוה והכי איתא בהדיא

בפ' התכלת (מנחות דף מט:) והא דלא

פסלינן בשמעתא משום דהוי קודם

פתיחת דלתות ההיכל י"ל דלא מיפסל

אלא בשחיטה כדכתיב ושחטו אבל

במליקה וקמיצה לא והשתא למאי

דאמרינו דהעולה עולה ראשונה אינו

אלא למצוה א"כ עליה השלם כל

הקרבנות נמי לא הוה אלא למצוה

ותיתה דאתר בס"פ אלו דברים (פסחים

דף עג:) שחטו ונודע שמשכו הבעלים

את ידם יצא לבית השריפה ואי אמרת

לא בעי עקירה פסולו מחמת מאי

קא הוי משום דשחטו אחר תמיד

של בין הערבים וכו׳ הא אמרינן

דלמצוה בעלמא וי"ל אם הקריבו

לבית השריפה, אלא אף

מליקת העוף וקמיצת מנחה. דלאו קרבן חשוב הוא דאין באין בליבור, אם

נעשו בלילה יוצא לבית

ל) [עירובין נד: ב"ב טו:],ב) [עי' סוס' מגילה ז. ד"ה נאמרה], ג) [מגילה ז.], ד) מנחום ק., ד) [אלא מין אילה קאמר כ"א ברש"י

,דע"ין

תורה אור השלם לַמְנַצֵּחַ עַל אַיֶּלֶת הַשַּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד: תהלים כב א

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה אישתא כו" ימום המחממת את החולה:

רבינו חננאל

שילהי דקייטא. פי׳ אחרית הקייץ. כלומר העולם כולו חם ואפילו תוסיף עכשיו [מעט] חמות שורף. אישתא דסיתוא. פי׳ החמות של סתיו אילולי שהיא חזקה ולא היתהו מתגברת על הקרות שיש בעולם, כמו התנור הצונן אילולי שתבעירהו בעצים א 777 טונבל 1777 בכב ב הרבה ואש חזקה אינו מתחמם. מנא ליה שתימור החמה מפצע לכאז ולכאז שנאמר למנצח על אילח השחר השחר, נמשל השחר, ננושי באילה, מה אילה קרניה מפצילין לכאן, ולכאן באילון, מוז אילוז קוניוז מפצילין לכאן, ולכאן כך השחר מפצע לכאן . ולכאז. ירושלמי א״ר . חנינא מאילת השחר עד שיאור המזרח אדם מהלך ד׳ מיליז. ומשיאור המזרח עד שתנץ החמה אדם מהלך ד' מילין, שנאמר השמש יצא על הארץ ולוט בא צוערה ואמר לדידי חזי לי ההוא אתרא והוי ד' מיליז. וכמו השחר ההידי מילין. וכמו השחו עלה ויאיצו המלאכים, היה לו לומר כמו השחר עלה וכתב וכמו, מילה דדמיא לחברתה, כשם שמשיאיר המזרח מהלך ד' מיל [כך מאילת השחר עד שיאיר המזרח ד' מיל]. שחטו את התמיד . והוציאוהו לבית השרפה. לבנה ודימו שהאיר המזרח ישחטו את התמיד והיה אחד תעשה בבקר, לפיכך . נפסל והוציאוהו לבית בזולתי יום הכפורים כי לא תמצא הלבנה עולה [בסוף] החדש, אבל ביום הכפורים הלרוה שופעם שתי שעות קודם השחר תני אבוה דר' אבון לא זו בלבד אלא אפילו מוחה שנקמצה בלילה תישרף. כלומר כיון שנתקדשה שלא רזמוה ופסלה. דכלי שרת מקדשין אפילו שלא בזמנם.

אלא אפילו עולת העוף שנמלקה ומנחה שנקמצה תצא לבית הרהורי עבירה. תאות נשים קשים להכחיש את בשרו יותר מגופו השריפה. משמע דמשום דנעשו בלילה ותימה תיפוק ליה של מעשה: ריחה דבישרה. המריח בשר ללי קשה לו ריח מחד שמתאוה לו: **שילהי דקייטא**. אלול שהוא סוף הקין קשה מקייטא. קשה חומו מחום הקין של תמוז לפי שכבר נתחמם כל האויר וגוף הבריות משום דקרבו קודם לתמיד של שחר ואמרינן (לקמן דף לד.) מניין שלא יהא דבר חודם לתמיד של שחר דכתיב העולה עולה ראשונה וכן

> וסימניך תנורא שגירא אישתא דסיתוא קשיא מדקיימא וסימניך תנורא קרירא מיגמר בעתיקתא קשיא מחדתא וסימניך טינא בר מינא א"ר אבהו מ"מ דרבי דכתיב ילמנצח על אילת השחר מה אילה זו קרניה מפצילות א"ר זירא למה נמשלה אסתר לאילה לומר לך ⁶מה אילה רחמה צר וחביבה על בעלה כל שעה ושעה כשעה ראשונה אף אסתר היתה חביבה על אחשורוש כל שעה ושעה כשעה ראשונה א"ר אסי למה נמשלה אסתר לשחר לומר לך מה שחר סוף כל הלילה אף אסתר סוף כל הנסים והא איכא חנוכה יניתנה לכתוב קא אמרינן הניחא למאן דאמר אסתר ניתנה לכתוב אלא למאן דאמר יאסתר לה כר' בנימין בר יפת אמר ר' אלעזר דאמר רבי בנימין בר יפת אמר רבי אלעזר למה נמשלו תפלתן של צדיקים כאילת לומר לך מה אילה זו כל זמן שמגדלת קרניה מפצילות אף צדיקים כל זמן שמרבין בתפלה תפלתו נשמעת: שחטו את התמיד: אימת אילימא בשאר ימות השנה לא סגיא דלאו כהן גדול אלא ביום הכפורים מאור הלבנה מי איכא הכי קאמר וביום הכפורים כי אמר ברק ברקאי הורידו כ"ג לבית המבילה מתני אבוה דרבי אבין לא זו בלבד אמרו אלא אף מליקת העוף וקמיצת מנחה בלילה תשרף בשלמא עולת העוף מאי דהוה הוה אלא קומץ נהדרה

> הרהורי עבירה קשו מעבירה וסימניך ריחא דבישרא שילהי דקיימא קשיא מקיימא לכאן ולכאן אף שחר זה מפציע לכאן ולכאן לא ניתנה לכתוב מאי איכא למימר מוקים

כשר אבל אסור להקריב האימורים אחר התמיד ולהכי יצא הבשר לבית השריפה וא"ת ויעלה וילין אותו בראשו של מזבח ויש לומר דסבר כמ"ד לינה מועלת בראשו של מזבח דפלוגתא דאמוראי היא בפרק המובח מקדש (זבחים דף פו.) ודילמא ההוא אמורא דאמר התם לא בעי עקירה סבר כוותיה ואם תאמר אכתי אמאי יצא לבית השריפה נשתרי בשר בזריקת דם בלא הקטרת אימורים דכיון דלא אפשר להקטירם נימא עשאום כמי שנטמאו או שאבדו וכי האי גוונא קאמר בר"פ תמיד נשחט (פסחים דף נט.) לר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא דאמר מחוסר כפורים כל ימות השנה טובל ומייתי כפרתו אחר התמיד ואוכל בקדשים לערב וקאמר התם דמלינה בראשו של מזבח ופריך מכדי כל כמה דלא אתקטרי איברים לא מתאכיל בשר וכו׳ עד שעשאום כמי שנטמאו אימורים או שאבדו וי״ל שאני הכא דכיון דמשכו הבעלים את ידם לא חזו מעיקרא אימורים להקרבה הלכך לא משתרי בשר בזריקת דם לחודיה אבל התם כיון דהוה חזי להקריבו קודם התמיד אע"פ שהממין עד אחר התמיד והשתא

הוא לא מצי לקרוביה אמרינן שפיר עשאום כמי שנטמאו או שאבדו אי נמי התם דשחטו ונודע שמשכו הבעלים ידם אסור לורוק הדם מדרבנן גזירה דילמא אתו להקטיר אחר התמיד ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא לית ליה ההיא גזירה ולפי חירוץ זה דכל הקרבן פסול מחמת שאסור לזרוק הדם לכתחילה משום גזירה ניחא מה שמקשה ריב״א דבפרק התכלת (מנחות דף מט:) משמע דאינו אלא למצוה ובתוספתא (פ"ד) דפסחים תניא כל הקדשים שהקריבן קודם תמיד של שחר או שעכבן אחר תמיד של בין הערבים פסולין והשתא אי אמרינן דההוא פסול דרבנן ניחא ועוד תנן בפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג.) דקאמר ר"ש ושאר כל הזבחים ששחטן על החמץ בזמן פסת

דקומץ נמי סנא דם. ושגחה שנקשצה. וא״ת הא אמריטן במנחות ומד, בן ובריש מענית וב, בן ומנחתם ונסכיהם בלילה. כי האי גוונא פרכינן בפרק שני דממורה ויד, אן ומפליג בין מנחת נסכים הבאה עם הזבח לבאה בפני עצמת.

תום' ישנים ריחא דבישרא. נשר שמן בבים להמרות בו ומינו שקשה להמריח בו מהאוכלו. אוכלו יותר מהאוכלו. אלא למאן דאמר לא ולריכה חוטין

ניתנה דיכתב בו'. מיהא כולי עלמא מודו דניתנה ליכתב מדרבנן ניכתב כולה, ותנן נמי ליכתב כולה, ותנן נמי [מגילה יו, א] קראה על פה ומו כל ינא, אלמא מדרבטן לא ינא, אלמא מדרבטן לריכה ליכתב. ובעיט נמי תפירת משולשיו כדאיתא במגילה משונשין כלטימה במגינה [יט, ה]. תצא לבית השריפה. והקשה רינ״ה למה לי מעמה משום הסול לילה, תיפוק ליה שנעשית לפני שחיטת תמיד דדרשינן ולהלן לד, אן העולה עולה רבינו דדילמה לה מיירי הלה בהקטרה שלריך להקדים הקטרת התמיד. אי נמי למצוה, כדאמרינן בפרק התכלת [מנחות מט, א] גבי אין התמידין מעכבין המוספין. וא"ת חיפוק לי שנמלקה קודם פתיחת ההיכל ואמריע בפרק קמא דעירובין [ב, א] פסולין כו׳. וי״ל שנפתחו . כבר קודם שחיטת התמיד. לבר קודם שנושנו המנדי. אי נמי לא פסלינן אלא שלמים דוקא דכתיב בהו מחח אבל מועד ולא עולח סמו נואט"ג דתנן [חמיד פ"ג] אין השוחט את החמיד שוחנו עד ששומנו מדרכנן. ומנחה שנקמצה לבית השריפה. תצא אפילו לא נקמנה נמי, כיון שקידשה בכלי נמי חלא לבית השריפה, דתנן פרק שני דמעילה [ט, א] קדשו בכלי הוכשר ליפסל בטבול יום יבמחוסר כפורים ובלינה. י"ל דלינה דהתם מיירי בעמוד השחר אבל לינה דהכא מיירי בשקיעת החמה דכיון ששקעה החמה על החומן נפסל בלינה, תדע הקומד והמטורת הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה, אמאי תנא קומך, כיוו דחנה לנויל גדי חנחה. קומן דבשקיעת החמט נפסל הקומן, אי לא מימא דתנייה משום סיפא דקתני וחייבין עליו משום נותר כו',

המנחה דומיא דדם דנפסל

בשקיעת החמה כדאמרינן בזבחים [נו, א] ובכמה

דוכתי ובההיא (בהא) [בבא]